

hvorledes Handelen bedst lod sig indrette; han blev allerede færdig med sine Undersøgelser det samme Aar, og nu udnævnedes en Kommission af de betydeligste Embedsmænd, efter hvis Indstilling der i Aaret 1728 blev udkastet en meget storartet Plan. Endnu samme Aar udsendtes der 2 armerede Skibe og to Transportskibe, medhavende alt, hvad der behøvedes til at anlægge et Fort med 12 Kanoner ved den grønlandske Koloni, desuden en Guvernør for samme ved Navn Paars, en Kaptajn som Kommandant paa Fortet, en Løjtnant, Underofficerer, Konstabler, Fyrværkere og 25 Soldater. Tillige oversendtes der 11 Heste, paa hvilke Guvernøren med sit Følge skulde forsøge at ride tværs over Landet til Østerbygden — hvilket sidste i Parentes bemærket ikke var saa vanvittigt, som det kunde se ud til —; efter saa mange forgæves Forsøg paa at komme til den fra Søsiden havde Kommissionen fattet den Plan at forcere Opdagelsen fra Landsiden. Skæbnen befriede imidlertid Guvernøren for Ulejligheden med denne Rejse, thi af de stakkels Heste døde de 5 paa Overreisen, og de øvrige omkom snart efter af Sult og Elendighed i Grønland, hvor Nybyggerne selv havde Møje nok med at bjerge deres eget Liv“. Og nu kommer næsten det interessanteste: „Man havde ogsaa tænkt paa at skaffe den ny Koloni en europæisk Befolkning; foruden at Soldaterne førte Familie med sig, udtog man 10 Mand af Slaveriet og lige saa mange Kvinder af Børnehuset — 10 Mand af Slaveriet og lige saa mange Kvinder af Børnehuset — hvilke efter Lodtrækning bleve ægteviede og derpaa sendte med til Grønland“. (Afbrydelse: Det var jo et Avlscentrum). Ja, det var et Avlscentrum for Slaver, men det var for Resten et daarligt Avlscentrum, for som man snart skal høre, døde de hurtigt der oppe, de egnede sig ikke til at leve i Grønland. „Skibene ankom lykkeligt til deres Bestemmelsessted, og endnu samme Aar gav man sig til at flytte den tidligere Koloni over til den Plads, hvor det nuværende Godthaab staar. Der blev man kun halvt færdig med at opføre de ny Bygninger, inden Vinteren overraskede de nyankomne, der allerede ved Arbejdet under denne Omflytning havde døjet meget ondt. Blandt disse mange raa og forbryderske Mennesker, som man ikke var i Stand til at skaffe det fornødne Husly, udbrød der nu ikke alene Sygdom, men og en Utilfredshed, der grænsede til aabenbart Op-

rør. Deres tøjlesløse, usædelige Opførsel var til stor Forargelse for den grønlandske Befolkning, som Egede med saa megen Omhu havde bestræbt sig for at indpode mildere Sæder og kristelige Begreber. Der fortælles, at de overordnede i Løbet af Vinteren maatte indslutte sig i Guvernementsboligen som i en Fæstning, endog opstille Kanoner i Vinduesaabningerne og skiftes om at holde Vagt om Natten mod Overfald af deres egne Folk“. Det var et smukt Resultat af den første Kolonisation; man havde sendt forbryderske, tøjlesløse, usædelige Personer derop, der mishandlede Befolkningen paa det skammeligste, og som gave sig til at etablere aabenlyst Oprør mod deres egne overordnede. „I denne skrækkelige Vinter bleve ikke mindre end 40 af de nyankomne Europæere ved Godthaab bortrykkede af Sygdom“. Man maa egentlig sige, at det var ganske heldigt, at alt det Rakkerpak, man havde sendt derop, døde. Derved var saa den Kolonisation saa nogenlunde forbi, men at vi ikke have haft nogen Ære som Nation af den Maade, vi begyndte paa, vil man sikkert give mig Ret i. Det væsentligste, vi gøre i de følgende Aar, er, at vi paaføre dem Børnekopperne. I 1734 gaar hele Handelen over til en privat Mand, Jacob Severin, som sikkert søgte at gøre det bedst mulige baade for Grønlanderne og os Danske ud af det, men uden synderligt Held. I 1750 blev der etableret et almindeligt Handelskompagni, og endelig 1774 maatte Regeringen overtage Handelen paa sin egen Regning. I 1782 udfærdigedes derfor en Instruks for Europæerne i Landet, og der ansattes to Inspektører, og dermed vare vi komne ind i det Spor, vi senere have arbejdet videre i med den grønlandske Handel og Direktionen for den som Leder af Forholdene i Grønland.

Jeg skal tillade mig at gøre dette høje Ting bekendt med den for Grønland gældende Grundlov og de selvstyrende Institutioner, man har i Grønland. Destoværrer er Forholdet naturligvis det, at man maa overraskes over, at der er en Grundlov for Grønland, og at man har selvstyrende Institutioner i Grønland, for destoværrer staa vi saa fremmede overfor grønlandske Forhold, at dette ikke en Gang er almindelig bekendt — hvilket ingenlunde tjener os til Ære. Forhaabentlig vil det i Fremtiden blive saaledes, at den danske Rigsdag ligesom den danske Offentlighed i det hele i en ganske anderledes